

περιβελημένα με αναξυρίδας μέλανος έξαμίτου, και με περικνημίδας έρυθράς μεταξωτάς, ήσαν ισχνά ως δύο πάσσαλοι, οί δε άνθρωποι βλέποντες αυτόν εις τόν περίπατον έψιθύριζαν πρὸς ἀλλήλους. «Τι όλα τὰ πλούτη και ἡ θέσις ἡ ύψηλὴ τοῦ μικροῦ κόμητος δὲν θὰ ήσαν ικανὰ νὰ τὸν διατηρήσουν ἐπὶ πολλὸ ἐν τῇ γῆ τῶν ζώντων. Ὁ Βέρτος τοὺς ήκουσέ ποτε, και ἐνόησε τί ἔλεγον, ἐσκέφθη δὲ — «Δέν μοι μέλει και πολλὸ ἀν ἀποθάνω ἀν δυνηθῶ νὰ πάρω τὸν Ράλφ μαζὶ μου ἴσως ἐκεῖ θὰ ἔχω κάποιον διὰ νὰ παίζω!» —

Ἦτο Μάϊος, ὅτε μετέβη ὁ Βέρτος εἰς Σάγκλιν, ὅπου ὀλίγοι ἄνθρωποι μόνον ὑπῆρχον. Ἦσαν ὅμως παιδία τινὰ, μετὰ τῶν ὁποίων ήδονατο νὰ παίζῃ, ἀλλ' ἡ μάμμυ του τὰ ἐθεώρει πρόστουχα, και ἀκαταλλήλους συντρόφους δι' αὐτόν. Ὡστε ὁ ταλαιπώρος μικρὸς κόμητος ήναγκάζετο νὰ περναῖ ἐμπρός των, με ὕφος μὲν σοβαρὸν, ἀλλὰ με καρδίαν πλήρη λύπης, και με πολλὴν κούρσιν εἰς τὰς ισχνὰς και ἐρυθροενδεδυμένας του κνίμας, ἐνῶ τὰ μὲν κοράσια ἐψιθύριζον τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο, — «Νὰ ἕνας μικρὸς λόρδος!» — οἱ δὲ παῖδες ἐφώναζον — αὐτὸς εἶναι ὁ γαλάντης, ὅπου ἔχει τὸ πλοῖον!» — Ὁ Βέρτος ήκουε ταῦτα, και ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ ἀναστενάζων — «Τί με ὠφελεῖ ὅτι εἶναι ἰδική μου ἡ ήμιολία, ἐνῶ δὲν ἔχω κανένα, με τὸν ὅποιον νὰ παίζω ἐπάνω της, και ἐνῶ ποτὲ δέν μ' ἀφίνουν νὰ κάμω ὅ,τι θέλω;»

Οὐδέποτε εἶδετε τὸ Σάγκλιν, διότι οὐδέποτε ὑπῆγετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ και ἀν ποτε ὑπάγετε δὲν θὰ τὸ εὔρητε τοιοῦτον, ὁποῖον ήτο ὅτε ὁ Βέρτος ἔκαμνε τοὺς περιπάτους του ἐκεῖ, ὅτε ήτο τὸ ὠραιότατον, και πλέον ἀρχαιοτρόπον μέρος τῆς Ἀγγλίας. Τώρα μανθάνω ὅτι μετεβλήθη εἰς θερινὸν καταφύγιον τοῦ συρμοῦ με προκομιαίαν λιθόστρωτον, και τεχνητὸν ὅπου συνέρχονται τὰ πλήθη. Τότε ὅμως ήτο μικρὸν χωρίον κατάχλωρον, βυθισμένον μέσα εἰς τοὺς λευκακάνθους και τὰ καλυκάνθεμα, αἱ δὲ οἰκίαι του ήσαν παλαιαὶ και χθαμαλαὶ, καταπράσιναὶ δὲ ἐκ τῶν ἀναθενδράδων και κλημάτων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ήσαν ἐσκεπασμένοι, και ἐκρύπτοντο μέσα εἰς κήπους εὐώδεις· αἱ κτρινωπαὶ ὁδοὶ ἐκείντο ἀνὰ μέσον και ὠδήγουν πρὸς τοὺς χλωροὺς λευκῶνας ἡ κατήρχοντο μέχρι τῆς θαλάσσης· δις δὲ τῆς ήμέρας ἡ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς φαιὰ και αἰθρία ἄμμος ἐδέχετο στίλβουσα και σταθερὰ τὸν ἀσπασμὸν τῆς παλιρροίας. Οἱ κρημνοὶ ήσαν ἄλλοι μὲν φαιοί, ἄλλοι δὲ λευκοί, παρὰ δὲ τοὺς πόδας των ἐξετείνετο ἡ θάλασσα· τὸ καύχημα ὅμως τοῦ τόπου ήσαν ἡ πολυδένδρος ράγισ, και ἡ παρ' αὐτὴν χαράδρα, ήτις διέσχισε τοὺς βράχους και ἐπληροῦτο ὑπὸ δένδρων και ἀντήχει τὸ κελάδημα μυρίων πτηνῶν. Τόσον ήσυχον, τόσον συμπαθητι-

κὸν, τόσον ὀροσερὸν και κατάχλωρον ήτο τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὥστε ὁσάκις κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μου και τὸ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀκούω τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων του, και ὀσφραίνομαι τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθηρῶν του αἰμασιῶν, και βλέπω τοὺς μεγάλους καστανόχρους ὀφθαλμοὺς τοῦ γενναίου μου κυνὸς ὀρμῶντος πρὸς με ἐκ τῆς θαλάσσης αἰσθημίνοντος.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΡΟΖΑ ΚΑΙ Η ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.

Ὁλος ὁ κόσμος θαύμαζε τὴν Ρόζαν διὰ τὴν ὠραιότητά της. Αἱ παρειαὶ της ήσαν καθὼς δύο ὄριμα ροδάκινα, οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον τὸ χρῶμα τῶν ἴων, και τὸ μικρὸν της στόμα ήτον ὡς κάλ' ὕε τριανταφύλλου ὀροσερὸν. Ὅλα τὰ χρώματα της ἐπήγγαιναν καλά, και όλα της τὰ κινήματα ήσαν με χάριν. Δικαίως λοιπὸν τὴν ἔλεγον ὠραία. Τὸ ἐγνώριζεν ὅμως και αὐτὴ ὅτι ήτον ὠραία και ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ἔφθανε, και δὲν ἐχρειάζετο ἄλλο τίποτε. «Τί ἀνάγκη,» ἐσκέπτετο· «ἔχω νὰ σκοτιζῶ τὸ κεφάλι μου με τὰ μαθήματα; Εἰς τί θὰ με χρησιμεύσουν; Ἐγὼ εἶμαι ὠραία, και πάντοτε θὰ με θαυμάζῃ ὁ κόσμος, — εἰς τί νὰ βασανίζωμαι με τὰ πολλὰ γράμματα;» Ὡστε ποτὲ δὲν ἐμελέτα, ποτὲ δὲν ἐκάθητο νὰ ἀναγνώσῃ κανὲν ὠφέλιμον βιβλίον, οὐδ' ήγάπα νὰ ὀμιλῇ σπουδαίως. Τὴν μόνην της εὐχαρίστησιν εὑρισκεν εἰς σκέψεις περὶ φανεμάτων και κοσμημάτων, πολλὰς δὲ ὤρας ἐδαπάνα ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου, προβάλλουσα τὰ διάφορά της ἐνδύματα και κοσμήματα, ἡ με τὴν μονίστραν σκεπτομένη πῶς νὰ κάμῃ τοῦτο ἡ τὸ ἄλλο ὄφρασμα. Οὐδόλως δὲ ἐφρόντιζε νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων διὰ τοῦτου φιλόφρονος και γλυκέως, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ της ἐσκέπτετο.

Ὅταν ήλικιώθη ὀλίγον και ήρχισε νὰ ἐξέρχεται εἰς τὸν κόσμον ἔκαμε κατ' ἀρχὰς μὲν μεγάλην ἐντύπωσιν διὰ τὴν ὠραιότητά της. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε μελετήσει οὔτε ἀναγνώσει τίποτε, δὲν εἶχεν οὔτε δύο ἰδέας εἰς τὴν κεφαλὴν της, ὅθεν και ἡ ὀμιλία της ήτο λίαν ἀνόητος και περιστρέφετο περὶ πραγμάτων ποταπῶν. Ὅλοι δὲ ὅσοι τὴν ἐπλησίαζον ήναγκάζοντο και αὐτοὶ νὰ ὀμιλοῦν ἀνόητα, και νὰ περιορίζονται εἰς ἐπαίνους τῆς ὠραιότητός της, τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἐδέχετο με πολλοὺς χαριεντισμοὺς, ὥστε ἐκείνοι τὴν περιεπαίζον και ἔλεγον, — «Τί ἀνόητον και φαντασμένον πλάσμα, εἶναι αὐτὴ ἡ Ρόζα!» —

Μὴ ὑποθέσετε δὲ ὅτι ἡ Ρόζα ήτο εὐτυχῆς. Ἄπ' ἐναντίας! Ἀνησύχει πάντοτε μήπως ἀναφανῆ καμμία ἄλλη ὠραιότερα αὐτῆς. Ἄν ήτον εἰς ἐφεσπερίδα και ἐτύγγανε νὰ εἰσέλθῃ ἄλλη κομψὴ νέα, ποῖον

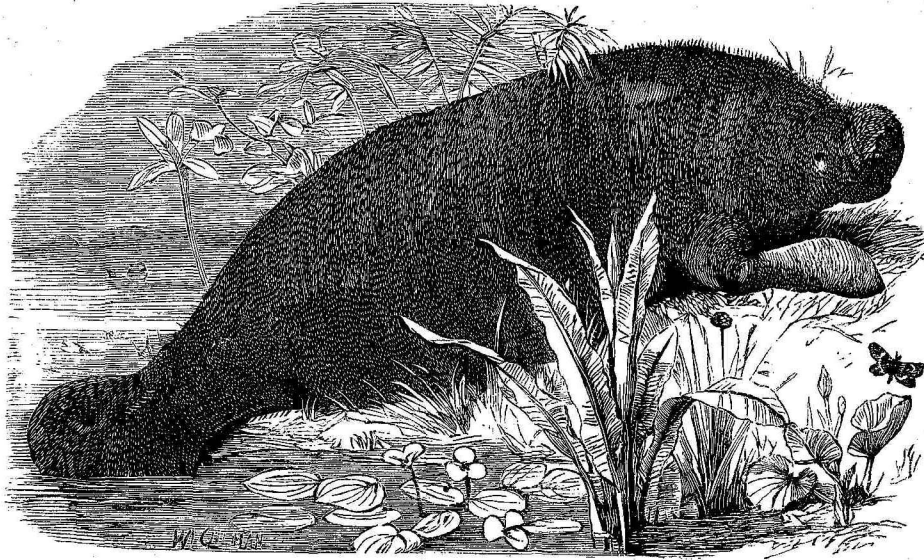
μαρτύριον δὲν ὑπέφερον ἡ 'Ρόζα! Ἄν δὲ ὅλοι πληγὴ ἐνὸς ἤρχοντο καὶ τῆς ἔκαμον ἐπαίνους, δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἐνὸς ἐκείνου.

Ἡ 'Ρόζα εἶχεν ἐξαδέλφην Χαρίκλειαν τὸ ὄνομα, ἧς ὄχι μόνον ὠραία δὲν ἦτον ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἄσχημος. Καὶ τὸ ἐγνωρίζε καὶ συνηθάνετο ὅτι οὐδαὶς ἤθελέ ποτε τῆς κάμει τοιοῦτους ἐπαίνους, ὁποῖους ἐλάμβανεν ἡ 'Ρόζα. Ἄλλὰ νομίζετε ὅτι διὰ τοῦτο ἐκάθητο καὶ ἔκλαιεν; Οὐδόλως, ἀλλ' ἐπροσήλωσε τὸν νοῦν τῆς εἰς πράγματα σπουδαιότερα καὶ τοιουτοτρόπως κατώρθωσε νὰ λησμονήσῃ ἐντελῶς ἂν ἦτον ὠραία ἢ ὄχι. Ἐμελέτα σπουδαία καὶ ὠφέλιμα πράγματα, ἀνεγί-

Καὶ οὕτω βλέπετε, ὅτι ἡ μὲν 'Ρόζα ἂν καὶ ἐπ' ὀλίγον ἐφείλκε τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ κρατήσῃ ἐπὶ πολλὸν καιρὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἤτο πάντοτε ἀνήσυχος καὶ δυστυχῆς, ἐν ᾧ ἡ Χαρίκλεια διὰ τῶν συμπαθητικῶν τῆς τρόπων καὶ τοῦ πνεύματός τῆς ἔκαμε φίλους πολλοὺς καὶ πιστούς.

ΜΑΝΑΤΗ Η ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΗ.

Ἡ Μανάτη ἢ Λαμανατίνη εἶναι πολὺ παράξενον ζῶον, ὁμοιάζον διάφορα ἀνόμοια πρὸς ἄλληλα ζῶα, ὡς λ. χ. τὴν Φώκην, τὸν Ἴπποπόταμον, κλ. Τῆς Μανάτης ὑπάρχουν διάφορα εἶδη, δύο ἐκ τῶν

Μανάτη ἢ Αὐστραλιανή.

νωσκε βιβλία καλὰ, ἠρώτα τοὺς μεγαλειτέρους τῆς περὶ ὄλων τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἤκουε συζητούμενα, καὶ τοιουτοτρόπως ἐγέμισε τὸν νοῦν τῆς μὲ ἰδέας εὐχαρίστους καὶ γνώσεις ὠφελίμους, καὶ συνδιδάχεται γνωστικῶς καὶ μὲ πολλὴν χάριν. Καὶ ὅταν ἤρχισε νὰ συχάζῃ τὸν κόσμον, οἱ βλέποντες αὐτὴν διὰ πρώτην φοράν ἔλεγον, «Ἄ! πόσον ἄσχημη εἶναι αὐτὴ ἢ κόρη καὶ τί πλάσμα ἀγγελικὸν ἢ ἐξαδέλφη τῆς!» Ἄμα ὅμως ἐπλησίαζον τὴν δεσποινίδα Χαρίκλειαν καὶ ἤρχιζαν νὰ συνομιλοῦν μὲ αὐτὴν, ἐλησμόνουν ἀμέσως ἂν ἦτον ὠραία ἢ ὄχι, καὶ ἐθαύμαζον τὸ πνεῦμα καὶ τὰς γνώσεις τῆς καὶ ἀπερχόμενοι ἔλεγον, «Πόσον εὐφοῦς εἶναι αὐτὸ τὸ κοράσιον καὶ πόσον γλυκὴν τρόπον ἔχει!» διότι πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ Χαρίκλεια εἶχε γλυκύτατον χαρακτήρα, καὶ οὐδέποτε ἐσκέπτετο ὡς ἡ 'Ρόζα πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἑαυτὴν τῆς, ἀλλὰ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἄλλους.

ὁποῖων εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὰς ὄχθας ἐκεῖνας, αἵτινες βρέχονται ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ κοινὴ Μανάτη εἶναι συνήθως 9—10 ποδῶν τὸ μῆκος, διακρίνεται δὲ διὰ τὸν παχὺν, σαρκώδη δίσκον, εἰς τὸν ὁποῖον λήγει τὸ ρύγχος τῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι τοποθετημένοι οἱ ῥώθωνες.

Εἰς τινες ἀμμώδεις μεγάλους ποταμοὺς, ὡς τὸν Ὀρινόκον, τὴν Ἀμαζόνα καὶ ἄλλους ἀπαντᾷται εἰς κοπάδια, τρέφεται δὲ ἐκ φυτῶν, τὰ ὁποῖα φθόνται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Τινὲς τῶν συγγραφέων δυσχορίζονται ὅτι ἀφίνει ἐντελῶς τὸ ὕδωρ καὶ ζητεῖ τὴν τροφήν τῆς ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ξηρὰν, ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀπεδείχθη ἐσφαλμένος. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐξέρχεται ἐν μέρει τοῦ ὕδατος, ὁφάνει δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους ὑπεράνω αὐτοῦ οὕτως, ὥστε ὁμοιάζει ἀνθρωπίνην μορφήν.